

Sygn. akt I CSK 2005/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko powiatowi [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od postanowienia Sądu Apelacyjnego
w Lublinie

z 30 września 2021 r., sygn. akt I ACz 223/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 30 września 2021 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił zażalenie powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w Siedlcach, którym odrzucono pozew na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożyła powódka, wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z uwagi na błędną ocenę przez Sąd drugiej instancji kwestii dopuszczalności drogi sądowej w rozpoznawanej sprawie.

Pozwany złożył odpowiedź na skargę kasacyjną, w której domagał się odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania i zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Skarżąca nie wykazała oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia w powyższym rozumieniu. Sąd drugiej instancji zasadnie wyjaśnia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że kwestia dopuszczalności drogi sądowej do dochodzenia roszczeń z tytułu dotacji na podstawie dawnego art. 90 ustawy o systemie oświaty została twierdząco przesądzona przez Sąd Najwyższy

w dotychczasowym orzecznictwie, ale w odniesieniu do dotacji należnych za okres poprzedzający wejście w życie ustawy z 23 czerwca 2016 r. nowelizującej ustawę o systemie oświaty, tj. za okres przed 1 stycznia 2017 r. (zob. postanowienie SN z 18 lutego 2022 r., II CSKP 25/22, i powołane tam orzecznictwo). Wskazana nowelizacja wprowadziła do ustawy o systemie oświaty art. 90 ust. 11, który przesądza, że czynności związane z przyznaniem dotacji są czynnościami z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Dlatego też za trafne należało uznać stanowisko Sądu Apelacyjnego, który przyjął, że w rozpoznawanej sprawie droga sądowa jest niedopuszczalna, co skutkowało odrzuceniem pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[as

ał]